

**Budapesti Ügyvédi
Kamara Elnöksége
valamint
dr. Réti László elnök úr
részére**

Budapest
Szalay u. 7.
1055

Tárgy: lemondó nyilatkozat

*Tisztelt Budapesti Ügyvédi Kamara
Elnöksége!
Tisztelt Elnök Úr!*

Jelen levelemmel bejelentem a Tisztelt Elnökség és Elnök Úr részére, hogy az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 120. § (1) bekezdése alapján a Budapesti Ügyvédi Kamaránál betöltött titkári tisztségeről és ennek következményeként a Budapesti Ügyvédi Kamara Elnökségében betöltött elnökségi tagsági pozícióról 2017. szeptember 30. napi hatállyal - családi körülményeimre tekintettel - lemondok.

Kérem a Tisztelt Elnök Urat, hogy a fenti nyilatkozatom ismeretében a szükséges intézkedéseket szíveskedjék megtenni.

A Tisztelt Elnökségnek és Elnök Úrnak a továbbiakban is sikeres szakmai munkát kívánok.

Budapest,
2017. szeptember 4.

dr. Subasicz Éva
titkár, elnökségi tag

Lemondó levelem margójára

Kedves Kollégák!

Mellékelt lemondó levelem a szükséges hivatali stílusban íródott. És mint ilyen, kicsit zord és kopogós: egy minden bizonnyal senkinek nem kellemes hírt és tényt fogalmaz meg, a maga szűkszavú, hivatalos nyelvezetében. S ami az ilyen dokumentumokban a legzavaróbb, alig árul el valamit mindarról, ami egy ilyen döntés: a választott tisztségről való lemondás mögött van.

Magam is kevésnek érzem ezt, s tapasztaltam is ilyen hiányérzetet, amikor - szerencsére nem sok esetben - kamarai pályafutásom alatt egyszer-kétszer szembe találkoztam kollégák lemondásának bejelentésével.

Nos - bár erre semmi jogszabályi kötelezettségem nincs, talán éppen ezért -, most mégis szeretnék néhány szóban, ha tetszik a vox humana tónusában elköszönni mindazoktól, akikkel hosszú évek során megadatott nekem a hivatásrendi szolgálat közös tevékenységének öröme.

Nehéz szívvel döntöttem a kamarai tisztségeimről s főleg az azzal járó tevékenységről való lemondás mellett. Szikár lemondólevelemben megfogalmazott indoklásom volt valóban a fő erő, ami a végleges döntésre késztetett. Kamaszkorba lépett lányom és kiskorú fiam - jól tanuló és élsportoló gyermekek - nevelése, családi egyensúlyom biztosítása mindenképpen előnyt kellett élvezzen azzal a nagy kísértéssel szemben, amit hivatásrendi elkötelezettségem és az abból fakadó kamarai, közösségi tevékenységem jelentett mindig is számomra. Szembe kellett néznem a túlterheltség veszélyes kihívásaival, amit csak tetézett saját ügyvédi praxisom ellátása is. És hát bizony magam is naponként tapasztalom: sajnos a nőkre aránytalan nagy teher hárul akkor, amikor meg szeretnének felelni a családban, a gyermeknevelésben, egy rendkívül összetett és sok felelősséggel-feszültséggel járó hivatás, mint az ügyvédi hivatás gyakorlásában, a családfenntartás egzisztenciális kérdéseiben és a társadalmi elvárások sajátosan nőket érintő szereprendszerében.

Azt sem tagadhatom, hogy napi kamarai munkám végzése során már hosszú ideje komoly megterhelést jelentettek a belső, illetve a kamara körül kialakult feszültségek is, az a hosszan tartó vergődés is, amelynek kusza hálójába hivatásrendi szervezetünk beleagabalyodott, s amelynek oldásáért erőmhez és lehetőségeimhez képest magam is próbáltam a tőlem telhetőt megtenni. Tagadhatatlan tény: mindezek a valós munkát zavaró, olykor hátráltató tényezőként bukkantak fel a mindennapok gyakorlatában.

Mindazonáltal: úgy vélem, kamarai életünk igen sok tekintetben lett gazdagabb az elmúlt évek során, s minden belső és külső nehézség ellenére hatékonyan tudta kezelni azokat a szakmai kihívásokat, amelyekkel - meggyőződéssel vallom - a napjainkban megélt korszakváltás nyomán szembe kellett néznie.

Örülök, hogy ha csak egy parányit is, de magam is hozzá tudtam ehhez járulni az elmúlt években. És örülök, hogy e közös munka során számos olyan tapasztalt kollégával dolgozhattam együtt a kamara elnökségében, különböző testületeiben, akitől sokat gazdagodhattam emberségből, hivatásrendi és szakmai elkötelezettségből; a kamara hivatali apparátusában pedig megélhettük együtt a közös megbecsülésből fakadó, emberi gesztusok örömét.

Végezetül: úgy tűnhet a fenti sorokból, hogy elköszönök tőletek. Első mondataimban ezt is írtam. Most azonban valójában úgy érzem: csak egy kicsit bővebb magyarázatot kívántam adni döntésemnek, amit csupán a rám terhelődött sokrétű feladat jelenlegi - remélhetően ideiglenes - átrendezése tett szükségessé.

Bízva abban, hogy megértésre talál mindez előttetek, szeretettel köszöntök mindenkit, akikkel szerencsém volt eddig együtt tevékenykedni az ügyvédség és a kamara érdekében. További sikereket kívánok felelősségteljes munkátokhoz.

Dr. Subasicz Éva